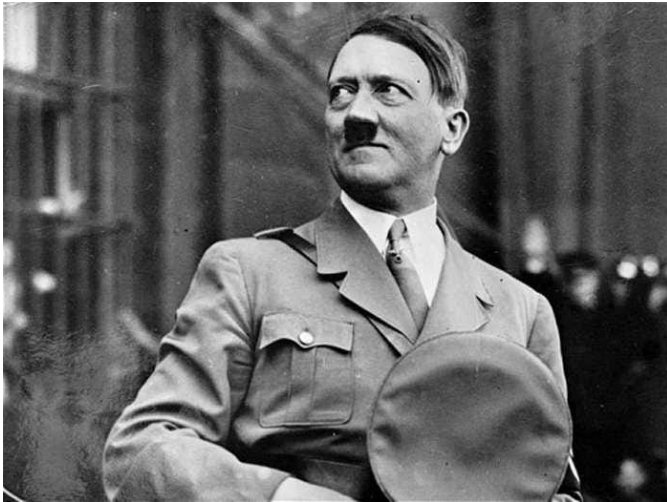

În continuare, ne vom îndrepta atenția asupra a trei mișcări politice din secolul XX care demonstrează că filosofii analizați până acum nu sunt niște figuri periferice; ei vorbeau despre fenomenele care cuprindeau lumea. Așadar, vom discuta despre cele trei mai totalitarisme ale secolului XX.

Unul dintre acestea, fascismul lui Mussolini, nu are o relevanță foarte mare pentru noi. Este poate prea puțin luat în considerare că Mussolini a fost în tinerețea sa marxist; a luat parte la multe manifestații marxiste, a vorbit despre „dictatura proletariatului”, despre apariția statului comunist, despre dispariția statului, fiind la fel de radical precum orice agitator marxist.

Când i s-a ivit șansa de a ajunge la putere, a reușit ca, prin implicarea unor elemente diverse din societate și prin transmiterea unor mesaje diferite în funcție de publicul căruia îi erau adresate, să pară că va conduce de pe o platformă politică un pic diferită.

Din acest motiv a dezvoltat doctrina fascistă, care reprezintă un tip mai romantic de socialism, reușind chiar să-l facă pe rege să treacă de partea sa. A realizat și un concordat cu Papa, devenind un dictator pe o bază care nu este fundamental comunistă, dar care se sprijină pe aceeași dictatură nemiloasă. Așadar, nu avem de-a face cu exemplul de comunism dur, ci cu același tip de om pe care îl produce filosofia comunistă. Este desigur un fapt secundar alianța sa cu așa-numitele forțe de dreapta. Idolul său era Lenin, deoarece Lenin era cel care avea putere și preluase conducerea. Sistemul său se baza pe sistemul leninist, adică un sistem practic

prin care poate fi cucerită puterea.

Bolșevismul

A doua mare mișcare politică, în fapt cea mai mare din tot secolul XX și care astăzi cuprinde aproape jumătate din lume, este bolșevismul.

Marxismul din Rusia, mai mult decât orice altceva, ne convinge că toate aceste idei de la Weishaupt pâna la Protocoale sunt foarte concrete, iar lumea creștină este înlăturată.

Spre deosebire de revoluțiile secolului al XIX-lea, Revoluția Rusă a reușit timp de aproape șase decenii. Este o exterminare fără milă a vechii ordini, prin distrugerea bisericilor și uciderea preoților într-o măsură necunoscută până atunci.

În toate celelalte revoluții au existat jumătate de milion de oameni uciși, poate cu totul un milion. Acum, însă, ajungem într-o etapă în care, potrivit, unor estimări, aproape 60 de milioane de oameni au fost uciși direct ca urmare a Revoluției.

Ideea exprimată în „Demonii” – uciderea a 100 de milioane de oameni – nu este deloc o exagerare. Sistemul comunist a fost temperat un pic de necesitatea cârmuirii poporului și astfel comunismul rusesc nu a fost o aplicație perfectă a principiilor lui Weishaupt sau Marx.

Ideea iubirii libere, de pildă, a fost încercată până când s-a dovedit a nu fi deloc practică, astfel că a fost reînstituită căsătoria, chiar și un soi de ritual fals. Comuniștii au observat, de

asemenea, că atunci când oamenii trăiesc precum câinii pe străzi, în societate apare haosul, iar revoluția nu poate merge mai departe. Așadar, foarte rapid au trecut la introducerea unei ordini, reinstituirea căsătoriei, chiar dacă, bineînțeles, fără niciun fel de taină religioasă. Dar după cum știa toată lumea, după cum ne-a spus nouă chiar un băiat din Moscova, puteai obține o fată la prețul unei cafele, ceea ce arată că nu există niciun fel de moralitate.

Lenin era un mare admirator al lui Neceaev și nu era motivat de niciun principiu în afara triumfului comunist. Mai presus de toate, idealul său era dictatura proletariatului, în acord cu învățătura lui Marx.

Potrivit lui Lenin, această dictatură este „o dominare care nu este stânjenită de lege și se bazează pe violență”. În opinia aceluiași Lenin, „înainte ca dictatura proletariatului să ia sfârșit, întreaga societate va deveni un singur birou și o singură uzină, cu aceleași ore de muncă și același salariu, fără să existe o altă cale de a scăpa de sistem. Nu vei avea unde să mergi în altă parte.”

Observăm în comunism o revoluție foarte violentă cu milioane de victime chiar dacă nu există niciun motiv practic pentru uciderea lor. Pentru a înțelege acest fenomen trebuie să-i analizăm pe Marx și pe Lenin care ne arată ceea ce se întâmplă când omul intră în revoluție.

Violența revoluției și acest fior al violenței, al incendierilor și distrugerii nu sunt doar de dragul răsturnării vechii ordini. Există și un alt scop.

„Pentru emergența în masă a acestei conștiințe comuniste și pentru succesul cauzei însăși, este nevoie de o schimbare a oamenilor pe scară largă; o schimbare care poate avea loc doar printr-o mișcare practică, printr-o revoluție. Din acest motiv, această revoluție este necesară nu doar pentru că elita conducătoare nu poate fi îndepărtată altfel, ci și pentru că acea clasă care o îndepărtează nu poate izbândi într-o revoluție decât dacă se eliberează pe ea însăși de tot noroiul veacurilor și devine aptă de a crea de la zero o societate.” (Lenin)

„În activitatea revoluționară, schimbarea sinelui coincide cu schimbarea circumstanțelor.”
(Lenin)

Cu alte cuvinte, omenirea trebuie cumva să fie schimbată. Știm ceea ce devine omul într-o revoluție: se transformă într-o bestie, stăpânit complet de febra sângelui, de febra distrugerii. Este ceva înspăimântător. Demonii scapă, iar omul devine demonizat.

Este tocmai ceea ce Marx dorește: ca omul să devină ceva nou, să nu mai fie capabil să-și iubească familia, țara, să nu mai aibă o moralitate normală, să fie lipsit de dragoste pentru Dumnezeu, și toate celelalte lucruri normale care într-o societatea firească sunt acceptate drept criterii de acțiune.

Va apărea un om nou, complet dezrădăcinat, omul momentului, cineva căruia îi poți spune: „Du-te și ucide un milion de oameni”, iar el se va duce și o va face fără să stea pe gânduri. Acesta este tipul de om nou pe care comuniștii doresc să-l creeze.

Desigur că apariția acestui nou tip de om nu este doar o consecință a activității comuniste. Prevalența filosofiilor radicale, a filosofiilor atee, declinul moralității, superficialitatea filosofiei vieții în Apus unde puterea nu aparține comuniștilor, produce același tip de om nemilos, fără niciun fel de contact cu tradiția, cu trecutul, cu Dumnezeu...

Eric Kahler, un scriitor contemporan preocupat de acest subiect, a afirmat ceva interesant: „tendința puternică către subminarea și anularea individului ... prezentă în cele mai diverse aspecte ale vieții moderne – economic, tehnologic, politic, științific, educațional, psihic și artistic – apare atât de copleșitoare încât suntem înclinați să vedem în ea o adevărată mutație și o transformare a naturii umane.”

Ne vom întoarce la acest subiect în cursul următor când vom discuta felul în care unii gânditori vedeau problema transformării naturii umane.

Hitler

Ne vom opri acum la Hitler, pentru ca apoi să ne întoarcem să discutăm asemănările dintre nazism și comunism.

Național Socialismul, sistemul hitlerist, este, dacă dăm la o parte latura romantică – pasiunea pentru Wagner, Amurgul Zeilor, întoarcerea la trecut – într-un cuvânt bolșevism, cu anumite compromisuri realizate, ca și în cazul lui Mussolini, pentru a obține controlul asupra societății. În esență, însă, filosofia sa este bolșevismul adaptat la o scară diferită de valori. În bolșevism, totul este interpretat în termeni economici și de clasă. Există un război de clasă al celor de jos contra claselor de sus. Hitler are aceeași filosofie, doar că în locul unui război de clasă asistăm la un război de rasă: Germania contra întregii lumi.

Sistemul său este milenarist și în fapt și-a numit imperiul Reichul milenar, imperiul de 1000 ani, o preluare literală din Apocalipsă. De asemenea, și l-a luat pe Lenin ca model deoarece era nemilos, iar filosofiele lor erau identice.

Hitler reprezintă un exemplu tipic de individ dezrădăcinat, fără credință în Dumnezeu, fără moralitate, fără valori înalte, cu un simțământ de înrudire cu bolșevismul. Precum Napoleon visa

la o reînviere a Imperiului Roman, dar în același timp, tot ca Napoleon admitea că timpul nu era copt pentru așa ceva...

Hitler a trimis pe Muntele Athos o echipă de cercetători pentru a descoperi un document care i-ar putea acorda dreptul asupra părții răsăritene a Imperiului Roman. Acest amănunt arată că ideea unei monarhii universale era încă prezentă deși timpurile nu erau atunci prielnice pentru un asemenea proiect politic. Dar în viitor, când ideile mai romantice vor fi la modă, acest gând al reînvierii Imperiului Roman ar putea deveni plauzibil.

Relația sa cu evreii este foarte interesantă deoarece i-a folosit ca pe niște țapi ispășitori, la fel cum bolșevicii au folosit clasa de mijloc, burghezia. La bolșevici, de fiecare dată când ceva mergea prost, era vina sabotajelor burghezi și a chiaburilor care încercau să răstoarne guvernul. Drept urmare, eliminai un milion și aveai pace pentru o vreme. În cazul lui Hitler, această strategie i-a avut în prim plan pe evrei și întreaga filosofie romantico-mistică a rasei superioare de germani și a raselor inferioare dispuse într-o întreagă ierarhie: țigani, polonezi și așa mai departe. Rușii se găseau pe undeva pe la mijloc dar totuși destul de jos.

Herman Rauschning, care a fost primar la Danzig și a scris despre Hitler în anii '30 și '40, credea la început că Hitler va salva conservatorismul. I-a devenit apropiat și a purtat multe discuții cu el, din care și-a dat seama că are de-a face cu un nebun. Poate nu chiar nebun, dar avea o gândire foarte, foarte categorică, nemaîntâlnită până atunci. El este primul care a ieșit în public pentru a spune lumii, pe baza discuțiilor sale cu Hitler, ce reprezintă acest om.

Într-una din conversațiile purtate l-a întrebat: „De ce ești atât de mânios pe evrei? De ce trebuie să fii atât de fanatic când vine vorba de evrei?”. La rândul său, Hitler a întrebat: „Ce-i definește pe evrei?”. Rauschning a răspuns: „Ei cred că sunt poporul ales, au un fel de complex Mesia”.

Hitler a continuat: „Întocmai. Dar cu noi, germanii, cum rămâne? Dacă suntem rasa stăpânitoare și dacă vom cuceri lumea, cum vom putea permite existența unui alt popor care crede că el este poporul ales? Dacă evreii sunt poporul ales, atunci germanii nu pot fi poporul ales. Din acest motiv trebuie să-i exterminăm pe evrei ca germanii să le ia locul. Iar eu voi fi Mesia lor (al germanilor).”

Într-un alt loc el merge chiar mai departe și afirmă: „Dacă vrei, eu voi fi antihristul. Mi-e totuna.”

Hitler, deși era o persoană nereligioasă, fără niciun Dumnezeu, era preocupat ca și Napoleon de chestiunea religioasă. „După ce voi cuceri lumea, voi oferi cea mai mare contribuție umanității prin rezolvarea problemei religioase.”

A spus că va ridica pe toate locurile înalte, pe munți, peste tot în lume, telescoape, iar sub ele va fi întipărită inscripția: „Dumnezeului necunoscut”.

Fără îndoială că dacă ar fi cucerit lumea i-ar fi fost greu să reziste tentației de a se crede zeu. Însă gândul de a rezolva problema religioasă îl face, ca și pe Napoleon, un înaintemergător al Antihristului.

Hitler ura democrațiile occidentale.

Fuhrerul a abolit toate societățile secrete, deoarece vedea peste tot o conspirație iudeo-masonică. Masonilor nu li se permitea existența pentru același motiv pentru care atât comuniștii cât și Napoleon au distrus toate societățile secrete: odată ajunși la putere nu mai avea nevoie de niciun fel de societate secretă. După cum știa prea bine și el din experiența sa în diverse organizații oculte, toate aceste societăți nu fac altceva decât să stârnească discordia.

Lupta sa contra bolșevismului era determinată de lupta pentru supremație în lume. Una dintre cele două ideologii trebuia să învingă.

S-au păstrat însemnările sale din ultimele zile ale vieții sale de la Berlin, când și-a dat seama că va pierde războiul. Gândul care nu îi dădea pace era acela că americanii și britanicii, pe care îi privea ca efeminați, slabi, înapoiați, demodați, l-au învins. În acest context, el a afirmat, ca un ultim testament, că „viitorul aparține în întregime poporului răsăritean mai puternic”.

Era ca și cum și-ar fi lăsat moștenirea bolșevismului în care recunoștea aceeași putere care îl adusese și pe el la putere: acea revoluție primordială care va cuceri lumea și va distruge trecutul.

Hitler avea în minte ideea unui imperiu mondial încă dinainte de a ajunge la putere: „S-ar putea să fim distruși, dar dacă se va întâmpla astfel vom trage toată lumea după noi”. Este același impuls care îi împingea la acțiuni distructive pe anarhiștii din Paris care doreau distrugerea orașului.

În ultimele zile ale războiului, când Germania era invadată din toate părțile, iar copii de 14 ani erau trimiși să lupte, sfârșitul era evident. Germanii luptau până în ultima clipă.

Și pentru că tot veni vorba, nu ar trebui să credem că Reich-ul lui Hitler ar trebui comparat în detaliu cu regimul bolșevic deoarece din toate punctele de vedere Hitler era mult mai uman. Puteai sta de vorbă cu SS-ul și cu Gestapo. Puteai să încerci să-i convingi să nu te trimită într-un lagăr de concentrare. Te puteai aștepta la o formă de dreptate și justiție din partea lor. Oricine a trăit atât sub Hitler cât și sub comuniști îți va spune că nu se puneau problema de alegere. De fiecare dată când liniile frontului se schimbau, oamenii fugeau în Germania. Am

cunoscut mulți oameni care au trăit în acea epocă în Germania și care îți spuneau că, desigur, era un loc nebunesc, iar Hitler o figură ciudată, dar cu toate acestea, era posibilă o viață cât de cât normală, în timp ce sub bolșevici totalitarismul era absolut.

Din acest punct de vedere, Hitler reprezintă o imitație mai palidă a bolșevicilor. Încă făcea compromisuri cu trecutul. În ultimele zile ale războiului, ministrul propagandei, Goebbels, declara la radio, în timp ce bombele acopereau Germania, ceva care suna foarte marxist:

„Teroarea bombelor nu-i iartă nici pe bogați, nici pe săraci; ultimele bariere de clasă au trebuit să dispară înainte de războiul total ... Alături de monumentele culturii se fac bucăți ultimele obstacole din calea împlinirii misiunii noastre revoluționare. Acum, când totul este o ruină, suntem obligați să reconstruim Europa. În trecut, proprietățile private ne-au pus o piedică burgheză. Acum, bombele, în loc să-i omoare pe toți europenii nu au făcut decât să distrugă zidurile închisorii care îi ținea închiși. Încercând să distrugă viitorul Europei, dușmanul nu a făcut decât să-i distrugă trecutul. Iar prin aceasta, tot ce era vechi și demodat a pierit.”

Așadar, obiectivul și rolul nazismului în istoria mondială este de a distruge trecutul. Bolșevicii, la rândul lor, făceau același lucru în Rusia. Odată ce au triumfat, obiectivul lor a devenit răspândirea revoluției în întreaga lume și distrugerea acestui trecut. În ultimele zile ale Germaniei naziste au fost organizate chiar niște brigăzi de tineri care mergeau și distrugeau clădirile. Cu alte cuvinte, germanii își distrugeau propriile clădiri astfel încât dușmanul să nu mai aibă ce să distrugă, iar din civilizația trecutului să nu mai rămână nimic.

Astăzi ne întrebăm ce se ascunde în spatele tuturor acestor fenomene. Dacă toate vechile religii, vechea artă, cultură și civilizație urmează a fi distruse, chiar și clădirile istorice sunt distruse, cum arată viitorul din perspectivă revoluționară?

Observăm, pe de altă parte, apariția ideii de om transformat.

Să luăm ca indiciu două citate scurte din Nietzsche, pe care îl vom discuta în următorul curs, în virtutea faptului de a fi unul dintre profeții principali ai noii epoci. Din acest punct de vedere, el afirmă două lucruri foarte interesante.

În cartea sa „Voința de Putere” el afirmă:

„Ba chiar am putea interpreta faptul că forma extremă a pesimismului, nihilismul autentic, apare în lume ca semn al unei creșteri subite și absolut esențiale, drept o trecere în planul unor noi condiții de existență.”

Apoi, când discută despre conceptul de transmutare a tuturor valorilor afirmă: „Încercarea de transmutare a tuturor valorile – prin această formulă este exprimată o mișcare contrară în ceea ce privește principiul și sarcina; o mișcare ce va înlocui într-un viitor oarecare acel nihilism deplin; dar care însă îl presupune logic și psihologic; care, efectiv, nu poate decât să se aștearnă peste el și să provină din el.”

Mai dispunem de un citat foarte interesant din Lenin, în contextul idealului său de a avea în întreaga lume o singură uzină de care nimeni nu poate scăpa:

„Această disciplină de fabrică, pe care proletariatul o va extinde la întreaga societate după înfrângerea capitaliștilor și răsturnarea exploatatorilor, nu este nici pe departe idealul nostru, scopul nostru final. Nu este decât un pas necesar pentru curățirea radicală a societății de toată hidoșenia și ticăloșia exploatării capitaliste, pentru a merge mai departe.”

Cu toate argumentele sale îndreptate împotriva anarhiștilor, Lenin este într-un final forțat să admită că scopul ultim al comunismului este același cu scopul ultim al lui Bakunin și al anarhiștilor, și anume o anarhie absolută.

În cursul următor vom discuta ceea ce ar putea însemna acest lucru, pentru că are un înțeles concret în teologia revoluției.

Vom încheia cu citat scurt dintr-un poet de secol XX, W.B. Yeats, un poet irlandez fascinat de ocultism, care a fondat propria lojă și pentru o perioadă a fost un admirator al lui Hitler, deoarece părea să întruchipeze un nou tip de principiu ocult. În fapt, însuși Hitler s-a proclamat a fi primul dictator al noii epoci a magiei.

„Dragi păsări de pradă, pregătiți-vă pentru război... Iubiți războiul datorită groazei lui, acea credință s-ar putea să se schimbe, civilizația renăscută... Credința vine din șoc... Credința este reînnoită continuu în chinul morții.”

Vom vorbi în cursul următor despre ideea aceasta a cataclismului revoluționar, dar al cărei înțeles le scapă revoluționarilor. Tot ceea ei știu este că vor să distrugă. Toate criteriile trecutului au pierit. Nu mai există nimic care să-i oprească când patimile lor dau năvală. Și nu doresc decât să distrugă, să ucidă în mod înfiorător. În fapt, nu a mai existat un secol atât de sângeros precum al nostru în care ieșit la iveală o barbarie pură.

Cartea lui Alexander Solșenițîn, „Arhipelagul Gulag”, este o lectură obligatorie pentru cine dorește să înțeleagă ce înseamnă revoluția, cum se poate ca oameni care discută despre libertate și eliberare și fraternitate pot să conducă cea mai înfiorătoare tiranie din istoria omenirii, care întrece orice despotism oriental, fie că vorbim de asirieni, egipteni sau orice altceva; este un regim sângeros condus de oameni care cred în libertate și fraternitate și care au pus la cale în mod deliberat un mecanism de a înjosi omul și de a-l distruge.

Oamenii care fac în mod obișnuit revoluțiile nu văd ceea ce se află dincolo de revoluție. Dar simt cu toții că făcând asta distrug toată moștenirea civilizației, a religiei și a tradiției. Nu este ușor să distrugi această moștenire, deoarece vedem cât a durat de la momentul debutului Revoluției Franceze. Toate aceste revoluții de până acum au fost evident lipsite de succes deoarece există încă mult prea mult trecut, prea multă tradiție, prea multă cultură și civilizație. Vor reuși doar când vor distruge totul și când însăși omul va fi transformat într-un soi nou de făptură, o ființă obișnuită la violență.

În Apus copiii se uită în mod regulat la televizor. Văd oameni omorâți în fiecare zi. Inimile li se învârtosează din cauza violenței și vărsării de sânge. Același lucru se întâmplă în lumea liberă pentru a-i obișnui pe oameni cu violența și vărsarea de sânge.

În momentul în care va apărea pe scena istoriei această persoană nou, va exista și o nouă revelație religioasă. W.B. Yeats susține că va fi un fenomen pozitiv. Ar trebui să îndrăgim acest întreg proces revoluționar, ca și războiul, ca și distrugerea, deoarece înseamnă că se naște o nouă revoluție. Dar acum va trebui să trecem la următoarea conferință. Această nouă religie, inextricabil legată de ideea de anarhie, de ideea de depășire a nihilismului, reprezintă sfârșitul revoluției, pe care câțiva oameni perspicace l-au întrevăzut și au vorbit despre el.